

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Список використаних джерел:

1. Скібіна О. О. Поняття участі громадян в управлінні державними справами: конституційно-правовий аспект // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. - 2003. - Вип. 22. - С. 310–314.
2. Гудима Н. В. Принципи відкритості і прозорості в діяльності органів державного управління України : дис. ... канд. наук з держ. упр. / К., 2008. - 22 с.
3. Крутько А. Л. Зародження та розвиток народної законодавчої ініціативи. Держава і право. Серія «Юридичні і політичні науки». - 2014. - № 66. - С. 74–82.
4. Крутько А. Л. Рівні правового регулювання народної законодавчої ініціативи: теоретико-правове співвідношення // Право і суспільство. - 2015. - № 1. - С. 15–20.

Котлова Наталія Павлівна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

***ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНІЙ
СФЕРІ***

Управління соціально-культурним будівництвом тісно пов'язано з управлінням галузями економіки, адміністративно-політичною та іншими галузями. Взаємозв'язок галузей настільки тісний, що жодна з них не може розвиватися окремо, хоча специфіка галузей очевидна, і на це не можна не звернути увагу. Унікальність соціально-культурної сфери полягає в розгляді конкретних питань забезпечення та захисту гарантованих Конституцією прав і свобод громадян у культурній, соціальній та пов'язаних з ними сферах. Це сфера громадського (нематеріального за своїм характером) життя людей, пов'язана з їх освітою, інтелектуально-культурним розвитком, вихованням, охороною їх здоров'я, соціальним захистом та задоволенням інших соціально-культурних потреб людини.

У ст. 1 Конституції визначено, що Україна є демократичною, соціальною, правовою державою [1], тобто організацією суспільства, в якій втілюється принцип верховенства права та панування соціальної справедливості, держава через систему норм права виступає нормативним, формальним регулятором суспільних відносин. Здійснюючи таку діяльність, держава через систему своїх органів сприяє життєдіяльності як суспільства в цілому, так і кожної особи зокрема шляхом забезпечення основних прав і свобод особи, її соціальної захищеності. Термін "соціальна" підкреслює, що

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

держава бере на себе піклування про матеріальний добробут громадян, забезпечує соціальну захищеність суспільних та індивідуальних інтересів.

Публічне адміністрування в рамках соціально-культурної діяльності здійснювало прийняття законодавчо-правових та окремих органів управління, укладення адміністративних угод та обов'язкових службових осіб, спрямованих на їх дослідження. Від управління іншими сферами сфера нашого дослідження відрізняється тим, що в ній перевага віддається регулюванню відносин, владно-розпорядчі методи застосовуються скоріше як виняток.

Державне управління в соціально-культурній сфері – виконавчо-розпорядча діяльність уповноважених на те органів виконавчої влади щодо організації та виконання на основі чинного законодавства завдань і функцій держави щодо освіти та науки, охорони здоров'я людей, розвитку культури та мистецтва, фізкультури і спорту, сприяння сім'ї та молоді, а також соціального захисту населення.

На місцевому (регіональному) рівні державне управління соціально-культурною сферою здійснюють обласні державні адміністрації, до структури яких переважно входять територіальні підрозділи вищезазначених центральних органів виконавчої влади. Зміст і характер методів Управлінської діяльності у сфері соціально-культурного будівництва мають свої особливості. Місцеві органи влади переважно застосовують методи переконання, загально-організаційного, рекомендаційного характеру, творчого спонукання, матеріального та морального заохочення тощо. Основу державної політики у сфері соціально-культурного будівництва формує Верховна Рада України шляхом закріплення конституційних і законодавчих засад, визначення мети, головних завдань, напрямів, принципів і пріоритетів, встановлення нормативів та обсягів бюджетного фінансування, створення системи відповідних кредитно-фінансових, податкових та інших регуляторів, затвердження переліку комплексних і цільових загальнодержавних програм у соціально-культурній сфері.

Підбиваючи підсумки, необхідно зазначити, що управління в соціально-культурній сфері – це різновид державного управління, сукупність функцій, що здійснюються органами державної влади з метою здійснення управління освітою, наукою, культурою, туризмом, охороною здоров'я та соціальним захистом населення України, фізкультурою та спортом, спрямованих на забезпечення соціально-культурних прав і свобод громадян. Це не проста та динамічна сфера державного управління, без якої неможливе існування та розвиток цивілізованої європейської держави. Значення держави в соціально-культурному розвитку країни доволі вагоме. Держава реалізовує загальне керівництво питаннями соціально-культурного будівництва (створює належну матеріально-технічну нормативну базу, організує підготовку кадрів, піклується про *соціальний захист* населення). На мою думку, соціально-культурна сфера вносить неочіненний вклад в розвиток

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

держави, створюючи робочі місця, здійснює вагомий внесок у соціально-економічний розвиток суспільства. Від міри розвитку соціально-культурної сфери та її ефективності залежить якість життя всього населення країни.

Соціальна сфера розглядається як сфера життєдіяльності суспільства, в якій реалізується соціальна політика держави, спрямована на розподіл матеріальних і духовних благ [2].

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // ВВР, 1996, № 30, ст. 141.
2. Байдала В. Сучасний стан та проблеми соціальної політики України // Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва. – Серія «Економічні науки». – 2001. – № 12. – С.406-410.

Кубишин Ігор Ігоревич,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

ЗАКОНОДАВЧІ ПРОГАЛИНИ В ЗЕМЕЛЬНІЙ РЕФОРМІ

Приймаючи закон про ринок землі нам обіцяли що купувати чи продавати землю зможуть тільки українські громадяни та компанії. А іноземці зможуть лише після всеукраїнського референдуму. Але на жаль це не відповідає дійсності. Аналізуючи недавно прийняті закони про землю та банки [1, 2], ми можемо розгледіти певний механізм, за допомогою якого іноземці зможуть отримати контроль над нашою землею.

Закон про вільний обіг сільськогосподарської землі знімає мораторій на продаж землі вперше за роки незалежності України. Ще до прийняття, Український народ поділився на два табори. Де одні називали це ліберальною перемогою, інші ж тотальним розпродажем держави. Проте розглядаючи прийняті документи, можна знайти щонайменше один законодавчо-корупційний механізм, наслідки якого прихильники цих законів замовчують. Згідно з земельним законом, банкам дозволяється брати земельні ділянки українців під заставу. Здавалося це ж цілком ринкове правило, коли аби отримати кредит ти маєш надати гарантії його повернення. Відтепер це можуть бути земельні ділянки. І ось тут і криється найцікавіше, тому що незважаючи на заяви, що питання купівлі-продажу земельних ділянок іноземцям буде вирішено лише після референдуму, дія закону про так зване удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності спільно із законом про землю дозволять це робити куди швидше. Крім того, легально. Тому що, перед відкриттям ринку землі парламентарі прийняли закон про суттєве розширення прав і повноважень національного банку